

PLANINARSKI VJESNIK

OJSTRICA

(2350 m.)

Ogromna kamena piramida sa sjeverne strane ruši se gotovo okomito nepristupnom stijenom od 1300 do 1400 metara relativne visine nad dolinskim tlom, zatvarajući tako alpske doline: istočnu Robanov put i zapadnu glasovitu Logarovo dolinu. S te strane upire se na Serbinu, gorsku kosu, koja dijeli obje doline, izdižući se gotovo okomito nad Serbinom za čitavih 600 m.

Sa istočne strane drži se manjih istočnih vrhova preko male visoravni Korošice (na kojoj se nalazi istoimena njemačka koliba u visini od 1807 m.).

S južne strane ruši se prema Beloj dolini, a sa zapadne strane hvata se preko visokog rastgranog alpinskog sedla Škarje (2127 m.) susjedne gromade: Planjave.

Sa sjeverne strane prikazuje se kao divlji a veličajni alpski vrh, dok joj istočni i južni bok počinje na naš krš, samo u povećanom izdanju.

Moj suputnik i ja počesmo ab ovo sa ciljem prema Ojstrici: u 6 sati u jutro pješice sve do kraja, bez vodiča, iz Kamnika cestom do Zgornjeg Stranja, zatim po mačkaciji uz Bistrigu novim (nešto dužim ali interesantnijim) planinarskim putem do utoka potoka iz Bele doline u Bistrigu, zatim na desno u Belu dolinu preko potoka penjući se uz markaciju ljetni dan do podne.

Pred sedlom Presedljaj biva uspon sve tegotniji. Putem smo sreli dva talijanska djaka, koji su se zašavši s puta vraćali već u dolinu, pa se i oni nama priključiše.

Ta je medjutim idila trajala samo do pred sedlo, kadno nakon kratke kiše iznenada udari u blizini grom, pa drugi i treći, a divljom jekom zaoriše izokolne silne stijene, te se zatvorena atmosfera ispunjava trešnjavom, od koje kao da nam je tlo pod nogama na časak zadrihalo! Naši suputnici se naglo oprostili, pa put pod noge u dolinu što je snage bilo. Mi smo istrajali sakrivši se u udubini stijene, a zatim opazivši komadić modrog neba kroz oblake, nastavili put. Za kratko vrijeme nad nama se nebo razvedrilo, a u dolini je u oblacima ispod nas dalje gudilo i tutnjilo.

Na samom sedlu dao nam je obavijesti o dalnjem putu domaći štajerski seljak, s kojim smo se vrlo dobro u hrvaštini sporazumjeli.

Nakon par kao pokusnih malih penjanja, pazeci točno na neobilnu markaciju, pružila se pred nama poslije podne sa sedla Dedeča zelena ravan Korošica a nad njom Ojstrica (slika 1.).

O zapadnom suncu gorile su kamene konture njene, nad čelom joj se sigao malen oblačak a u bizarnim tamnim formama šiljastih grebena nad Škarjem prekidanih žarom zapada, kao da je priroda okamenila ritam raspojasanih valova.

Gledasmo, a kada je sunce sjelo iza Ojstrice, krenusmo dalje i za kratko vrijeme stigosmo u Kocbekovu kuću, planinarsko sklonište „Slovenskog planin. društva“, 1744 m.

Sutradan već u pet sati iz jutra penjali smo se novim putem S. P. D. po istočnom grebenu Ojstrice.

Prema jugu padao nam je pogled preko bočina Ojstrice na ravan Korošice sa Dedečom nasuprot Ojstrici (slika 2.).

Uspon je iz početka lagan po travi, a zatim, kako se počinje držati samog srha, biva sve težin, dok se konačno prije same glave Ojstričine mora stupati po prostoru od po prilici pol do 1 m. širine svršavajući sa sjeverne strane okomitom liticom, koja prestaje u dolinskem tlu, a s južne strane rušeći se u neprohodnom strmom stijenu. Mjestimice valja obilaziti kamene tornjiće i igle, koji svojim rastgranim konturama oživljuju crtu uspona.

Konačno, greben biva sve zračniji, pogled sve otvoreniji i sa malog se zavoja ukazuje sam vrh Ojstrice (slika 3.) bijel, a sa sjeverne strane crvenkast, ističući svoju kamenu vitku strukturu u kontrastu sa čistim dubokim gotovo modrim nebom, koje ga okružuje, i kupajući se u beskrajnoj svježoj svjetlosti jutarnjeg ljetnog sunca, kakvo sjaji na visinama preko 2000 m.

Ojstrica je upravo pravila jutarnju toaletu. Dodirnuta sunčanom topлом zrakom šljala je kroz pukotine svoje sjeverne stijene mnoštvo kamenog balasta u dolinu.

Mimo nije su prohujala tisućljeća, ne oduzevši joj ništa od prirođenog veličanstva, a u sjaju jutarnjeg sunca i nedavno rodjenog dana ništa ni od njene alabastarske djevičanske ljepote.

Tako je i danas u sunčanom sjaju razgalila vjekovne svoje ok a menje čare a i strahote svojih sjevernih ponora.

Mi smo medjutim zašli pod samu glavu Ojstrice, te se uspijasm zasopljeni uz pomoć željeznih klinova i željeznih konopa, bez kojih bi uspon mjestimice bio izravno pogibeljan.

Konačno sa zadovoljstvom gledamo pod sobom stijenje, koje smo svaldali, oblačimo se i legnemo na mekanu sitnu travu prilično prostranog vrha, a pogled nam izokolo brza kô misao prevaljujući stotine kilometara ravnice pod nama jednim trenućem oka.

Mnogo dana u godini zastire Ojstrica svoju glavu velom od oblaka.

Izmedju pogodovanih mi smo, po riječima čuvara Kocbekove planinske kuće, uživali jedan od najčišćih ljetnih dana.

Doista, pukao je sa vrha u onom moru jutarnje svjetlosti jedan od najljepših poznatih mi pogleda.

Prema istoku a napose jugu je značajka pogleda njegova opširnost — seže za vedrog dana ča u Hrvatsku i Ugarsku.

Prema sjeveru, gdje horizont zatvara Karavanke sa Košutom i prema zapadu, gdje horizont zatvara Julske Alpe sa Triglavom, pogled je naprosto čaroban.

Kao krajobraz iz priče, kao san.

Prema sjeveru doline Robanov i Matkov kot, a medju njima najljepša medju lijepima: Logareva dolina. (Slika 4.)

U njoj duboko, izgleda gotovo okomito pod nama: pašnjaci kao razastrti čilimovi, kuće kao sitne igračke postavljene za dekoraciju, putovi i točila sa bregova kao ornamenti, a sve u onoj rasvjeti tako lijepo, nježno i sitno, da se čovjek nagledati ne može.

Na zapadu pak kontrast: stijene goleme, divlje, okomite, rastegane, jakih imozantnih kontura, izmedju njih pijesak u točilima sve u silnim dimenzijama, bijel kao od alabasta, sa snježištima, koja sjaju kao zrcalca i sa srebrnim oblacima, koji obilaze vrhove, a medju svim tim kao oaza zeleni pašnjaci i šumica Okrešlja sa srebrnastim drvenim krovom Frischaufov doma S. P. D., pa ispod toga (s ove visine) sitni srebropjeni slap djevičanske vode Savinje, dajući, svojim nepretencioznim šumom iz daljine, ovoj grandioznoj slici nadopunu za uho onijemljenog posmatrača. (Slika 5.)

Neposredni okvir slići daju s jugozapada golo i silno stijenje gromadne Planjave, sa sjevera kao zid strma Mrzla gora, a sa zapada glavni sklop Savinjskih alpa kao masiv golemog kamenog zuba, što ga je mati zemlja prema oblacima okrenula pa na njem (izgleda odavde) gotovo u polukrugu poredala: kralja Grintavca, Kočnu, vitku Skutu, Rinku itd. sve vrhove oko 2500 m. apsolutne visine.

Gledajući ovu riznicu ljepota i snage postaje jasno, zašto ljudi iz nizina dolaze, pokorno stupaju pod okrilje svemoćne majke Prirode, prisluškuju kucaju njenog bila, vlastiti život izvrgavaju pogibli, da mogu nesmetano piti sa vrela ljepote, na mijeni tisućljeća u borbi vazdašnjih životnih sila prisustvujući i sami na časak vječitom stvaranju . . . .

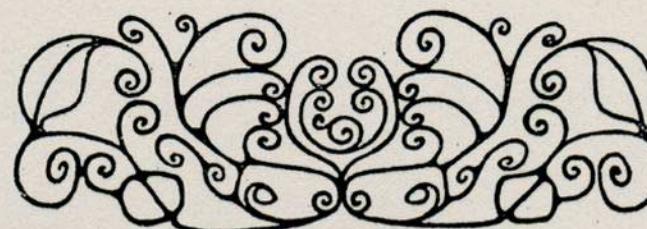
Ma da smo se teško rastali, konačno se stadosmo spuštati po pijesku zapadnog obronka prema Škarju k grebenima, koji strše prema nebu kao zgrčene okamenjene pijesti i svojim oblicima prave zastrašni utisak. (Slika 6.)

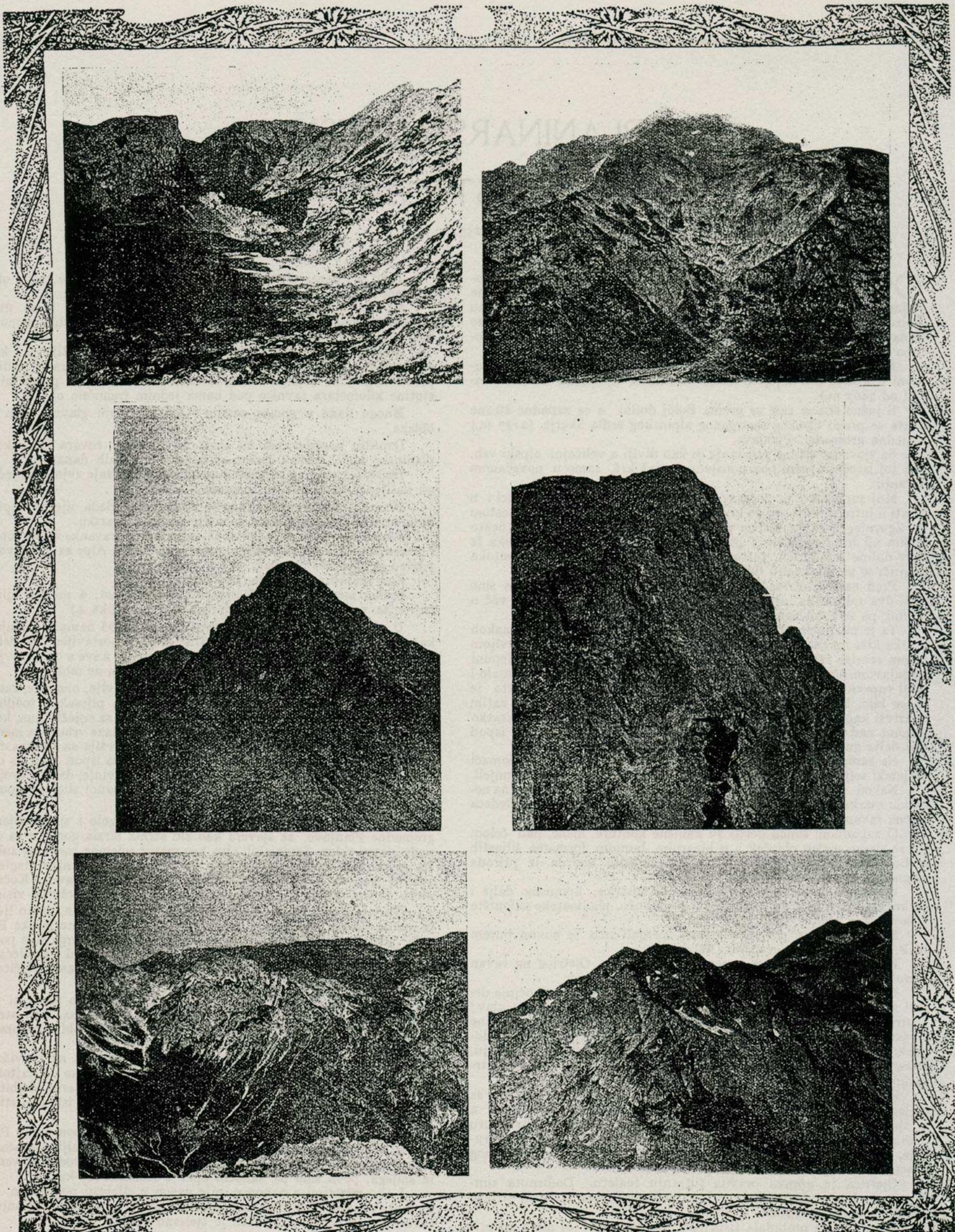
I doista zašavši starom napuštenom markacijom na najvišem mjestu medju ovo stijenje imali smo da obavimo jedno od najtežih plaženja, na koja smo se u Savinjskim Alpama namjerili. Gubitak vremena i energije pri tom bio je uzrok, da nismo isti dan stigli preko Planjave na Kamničko sedlo.

Sa Škarja smo sondirali i proučavali sutrašnji uspon preko Planjave, a zatim nakon dužeg odmora uzeli jednu temeljitu sunčanu kupelj konačno skuhavši five o clock čaj i kavu na vodi dobivenoj iz snijega, pošli smo pa zanočili opet u Kocbekovoj kući.

I ako mjestimice naporan, nije uspon u cijelosti pogibeljan, pa ga može obaviti svaki planinar, koji ima nekog iskustva u penjanju i baratanju sa cepinom a inače je tjelesno krepak.

Nama je ostao nezaboravan i jednom od najljepših i najčišćih uspomena.

POGLED SA ISTOČNOG GREBENA OJSTRICE NA KOROŠICU
OJSTRICA SA ZAPADA
MRZLA GORA SA OJSTRICE

OJSTRICA S ISTOKA
VRH OJSTRICE S ISTOKA
POGLED S OJSTRICE NA BABU I PLANJAVU

PLANINARSKE VIJESTI.

PLANINARSKA KUĆA NA SLJEMENU. Poslije kišovitog ljeta osvanula je blaga i lijepa jesen, koja je povoljno djelovala na planinarstvo. Obližnje manje gore, kao Sljeme i Plješivica, bile su po nedjeljama i blagdanima pune izletnika, a neki su se planinari odvazili na dalje izlete i više uspone, kao na Rišnjak, Klek, Učku, Kum (kraj Zidanog mosta) i Stol (2236 m) u Karavankama.

Povoljno jesensko vrijeme znatno je utjecalo i na posjet planinarske kuće na Sljemenu. Sve do u kasnu jesen bilo je izletnika i u obične dane, a na nedjelje i blagdane skupilo bi se kod planinarske kuće i do 100 planinara, ako je bilo iole bolje vrijeme. Katkada bila je tolika navala gostiju, da opskrbnik sa svojom poslugom nije mogao da odmah svačijoj želji udovolji. Pri tom su se dogadjali slučajevi, da su pojedinci naručivali posebna jela, koja se kraj velike navale gostiju ne mogu na brzu ruku prirediti; ili da su neka kasnije prisjela društva izletnika bezobzirno izmamila od poslužitelja jela, koja su prije kod opskrbnika naručena za druge izletnike. Neki su opet izletnici stavljali takove zahtjeve, koji se kose sa kućnim redom, na pr. da smiju zalaziti u kuhinju i zavirivati u lonce, da smiju peći i variti sobom doneseno meso i jela istodobno sa pripravom naručenih jela za druge izletnike, da smiju voditi pse u društvene prostorije, pače i u spavaone itd. Samo se po sebi razumije, da opskrbnik i društveni ekonom nisu dopuštali takvih prekršaja kućnoga reda. Na taj su način neki članovi postali nezadovoljni sa redom i načinom posluge u sljemenskoj kući i kuhinji; ali svoje prigovore i nezadovoljstvo nisu priopćili upravnom odboru, kako bi bili dužni učiniti u smislu društvenih pravila, već su se obratili na uredništvo dnevnika „Novosti”, u kojem je 12. studenoga 1913. izšao tobože „apel”, a uistinu napad na upravu „Planinarskoga društva” pod zvučnim i zlobnim naslovom: „Ne idi na Sljeme bez putnog torbaka!” Taj nepravedni napad odbrila je uprava „Hrv. planinarskog društva” ovom izjavom, priopćenom u „Novostima” od 16. studenoga i u „Obzoru” od 18. studenoga o. g.:

„Uprava „Hrvatskog planinarskog društva” žali, ako su se dogodili slučajevi nezadovoljstva sa načinom posluge u sljemenskoj planinarskoj kuhinji, pa će gledati u buduće, da se takovo što ne dogadja. No pri tom nam je dužnost istaknuti, da se kraj velike navale izletnika, koju priznaje i sam dopis „četice mirnih i strpljivih planinara”, slični slučajevi mogu dogadjati, a i dogadjaju se, kako je poznato, i u velikim gradskim restauracijama, da se zato ipak ne može opravdano tvrditi, da se u tim lokalima „udomila potpuna bezglavost i ndolentnost” i da u njima vlada „potpuna anarhija i nehaj”.

Osim toga treba u obzir uzeti, da opskrbnik sljemenske kuće ne može nikad točno unaprijed znati, koliki će broj „mirnih i strpljivih planinara” doći u sljemensku kuću, da može odmah svačijoj želji u svemu udovoljiti. Medutim uprava HPD može mirne duše izjaviti, da ne stoji u skladu sa istinom tvrdnja „četice mirnih i strpljivih planinara”, da se „većina” izletnika u posljednje vrijeme svaki put vraćala „nezadovoljna” sa Sljemena; naprotiv upravi je poznato, da je tih nezadovoljnika vrlo malen broj, a baš ti katkada stavljaju takove zahtjeve, koji se kose sa kućnim redom sljemenske kuće i kuhinje, a toga kućnoga reda treba da se svi bezuvjetno drže, ako ne ćemo, da zaista zavlada „bezglavost i anarhija” u sljemenskoj kući”.

Tu izjavu popratilo je uredništvo „Novosti” dodatkom, da mu je već više takovih pritužba došlo, a zadnja pritužba da je poticala baš od ljudi, koji imaju „ljubavi i smisla za planinarstvo” i da je napisana „u interesu samog Sljemena”. Odatle se vidi, da ima takovih članova, koji mjesto da svoje želje i prigovore najprije iznesu pred jedino kompetentni forum, upravni odbor „Hrv. planinarskog društva”, sa svojim se tužbama obraćaju javnosti i objaju pravove novinskih uredništva, da anonimno navale na društvo i tako rade „u interesu samog Sljemena” i pokažu „ljubav i smisao za planinarstvo”. U koga ima tih lijepih svojstava, od njega bi se očekivalo, da se najprije potuži odboru i da konkretno navede slučaj nereda ili propusta, da odbor može stvar ispitati i potrebne mјere poduzeti, da se u buduće osuđete slični slučajevi. Pritužbi u javnosti bilo bi tek onda mјesta, ako bi se odbor na takvu pritužbu oglušio i ne bi stao na put neredu. No u nas je kao ušlo u običaj, da se minimalni kompetentna društvena uprava, a pritužbe se znatno pretjerane na laku ruku iznose pred javnost, a takav postupak bez sumnje ne odaje „ni smisla ni ljubavi” a ni „interesa” za društvo. Taj postupak nekolicine nezadovoljnika može se tim manje shvatiti, što uprava „Hrv. planin. društva” baš ove godine ozbiljno oko toga nastoji, da uvede red u planinarskoj kući na Sljemenu i da pruži izletnicima sve moguće udobnosti glede opskrbe i noćenja.

Zato je uzela za opskrbnika iskusnoga krčmarskoga obrtnika, čija je žena dobra i vješta kuharica, što joj otvoreno priznaju mnogi članovi društva i drugi gradski izetnici. Uprava je nadalje opskrbnika obvezala, da ima vazdu u smočnici uz konzerve jela (kao na pr. suhomesnate robe) spremnih za iznenadne goste i veliku navalu ljudi, pa stoga ne odgovara istini tvrdnja uredništva „Novosti”, „da se ljudi, koji dodju na Sljeme, direktno vuku za nos i da se odanle vraćaju gladni”.

Ovakove su tvrdnje upravo smiješne svakomu, koji je ove jeseni barem jedan ili dva puta boravio u sljemenskoj kući. Upravi nije prijavljen nijedan slučaj, da se tko na takve dane gladan vratio sa Sljemena; naprotiv mnogi su puni hvale i priznanja i o dobroj i jefinoj hrani i o redu u sljemenskoj kući.

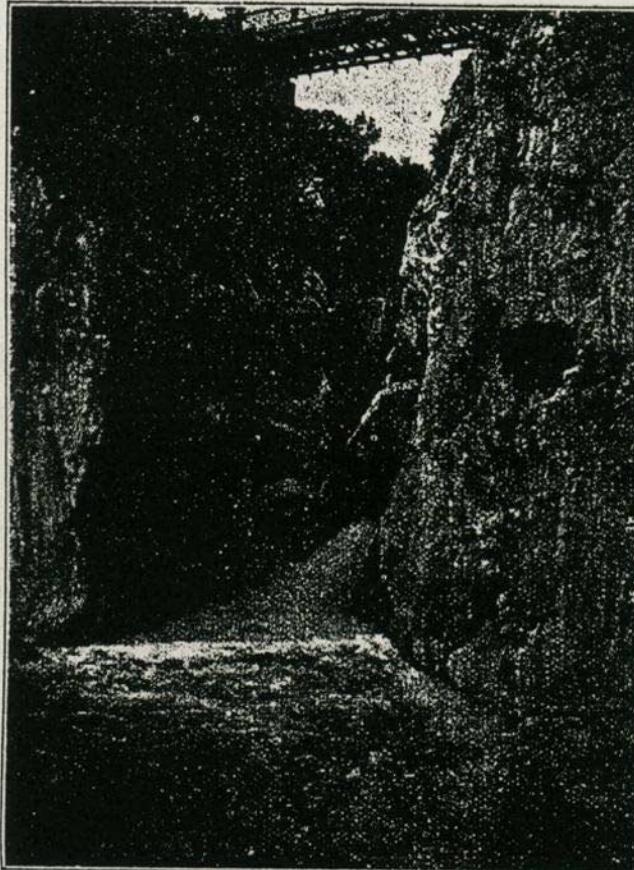
PLANINARSKI VJESNIK. Budući da s novom godinom „Vijenac” prestaje izlaziti, u kojem je tri godine izlazio „Planinarski Vjesnik” kao glasilo „Hrv. planin. društva”, upravni se je odbor pobrinuo, da ponovo pokrene svoj vlastiti list pod gornjim naslovom. Taj list donosio bi članke i ilustracije o hrvatskim planinama i društvene vijesti, izlazio bi mjesечно na jednom arku, izuzevši ferijalne mjesecne kolovoz i rujan, kako izlazi i slovenski „Planinarski Vestnik”. Pored običnih ilustracija u tekstu taj bi časopis donosio reprodukcije fotografiskih planinarskih snimaka na finom t. zv. „Kunstdruckpapiru”. Uz to bi imao 7 stranica oglasa na omotu i nutarnjim pri-lozima. Članci će se honorirati, a po mogućnosti i uspjeli fotografiski snimci. Listu će biti urednikom odbornik prof. Josip Poljak, dosadašnji suradnik „Plan. Vjesnika”, koji je iskusan planinar i prirodoslovni stručnjak. Prvi broj imao bi izaći u oči nove godine. Planinarski pisci i fotografiski amateri uljudno se pozivaju, da novi list podupru člancima i fotografiskim snimcima.

PLANINARSKA PODRUŽNICA NA SUŠAKU. Davna naša želja, da se na Sušaku, tomu prirodnom podnožju našega krasnoga Gorskoga kotara, osnuje planinarska podružnica i tako na novo oživi planinarsko društvo, koje je prije 20 godina onđe cvjetalo, kao da će se doskora ostvariti. Uprava „Hrv. planin. društva” primila je sredinom studenoga obavijest od gosp. Gjure Ružića ml. na Sušaku, da kani poraditi oko toga, da se na Sušaku osnuje podružnica „Hrv. planin. društva”. U tu je svrhu zatražio društvena pravila i nacrt pravila podružnice. Uprava je s velikim veseljem primila tu vijest, jer je uvjerenja, da je osnutak planinarske podružnice na Sušaku vrlo važan po razvoj hrvatskoga planinarskoga i njegovih uredaba na planinama Gorskoga kotara i hrvatskoga primorja. Kako je poznato, na Rijeci postoji već duže vremena „Club Alpino Fiumano”, koji je nedavno izdao vodič u talijanskem jeziku o planinama hrvatskoga primorja i Gorskoga kotara, i to u duhu, koji nije nimalo prijazen našemu narodu. Članovi toga društva često posjećuju planine našega Gorskoga kotara i na njima se na metljivo afirmiraju bilo modrim markacijama, bilo talijanskim napisima (na pr. na Medvedjaku i Rišnjaku), a katkada razvijaju i državnu zastavu kraljevine Italije, kao što su učinili o Petrovu prošle godine, ističući tako simbolično svoj talijanski iridentizam. Sušačka podružnica „Hrv. planin. društva” bit će zgodna protuteža i ustuk protiv propagande i osvajačkih težnja talijanskoga riječkoga kluba, koji treba da dodje do spoznaje, da su njegovi članovi duduše dobro vidjeni gošti, ali nipošto gospodari i osvajači na hrvatskim planinama. U to ime radosno pozdravljamo lijepu misao g. Gjure Ružića mladnjega i želimo mu što bolji uspjeh!

LOVENSKE PLANINARSKE KUĆE U ZIMSKOJ SEZONI. Slovensko planinarsko društvo priopćuje u 9. broju svoga „Planinskoga Vestnika” ovu objavu: Sada su zatvorene sve kuće slovenskoga planinarskoga društva i društvo ne dopušta pristup ni u hotel Zlatorog na Bohinjskom jezeru ni u Aljažev dom u Vratima. U Vratima stoji planinarima na raspolaganje stara Aljaževa kuća, koja je znatno popravljena i pruža skromno prenoćište. Druge planinarske kuće pristupne su planinarima takodjer kroz zimu u pratinji ključara i vodiča. Ključi se dobivaju: 1) za Aljaževu kuću u Vratima i za Triglavski Dom na Kredarici kod Janeza Klinara, drugim imenom Požganca u Mojstrani; 2) za Kadilnikovu kuću na Golici kod gostionica Šteferine, drugim imenom Kopišara na Planini; 3) za Orožnovu kuću na Črnoj Prsti u hotelu Markež u Bohinjskoj Bistrici; 4) za Kamničku kuću na Kamničkom Sedlu i za kuću na Velikoj Planini kod Prelesnika, drugačije Korlina u Stahovici.

Posjećivanje planinarskih kuća dopušta se u zimskoj sezoni samo u pratinji onih, kod kojih su ključevi pohranjeni, ili koje ovi odašalju, i napokon u pratinji društvenih vodiča, jer pratioci moraju da preuzmu odgovornost za sigurnost planinara i za red u kućama. Bez pratinje se posjećivanje kuća ne može dopustiti, jer iskustvo uči, kako se brzo dogadjaju u zimskom vremenu nenadano nesreće i jer planinari takodjer u kućama trebaju pomoći kod pripravljanja ležišta i kod loženja vatre. Izuzetak glede pratinje može da dopusti za svaki slučaj središnji odbor SPD. u Ljubljani. Planinari moraju se sami opskrbiti proviantom, jer se u kućama kroz zimu ne pušta nikakav provijant.

Kuća u Kamničkoj Bistrici opskrbljena je takodjer u zimi; opskrba je povjerena gospodarici Erjavčekovoj, koja stanuje pet minuta od kuće u tako zvanoj Uršičevoj kmetiji. Kuća u Kamničkoj Bistrici je takodjer kroz zimu opskrbljena provijantom i pićem.

PRODOL RIJEČINE KOD RIJEKE

ZAKON O PLANINARSTVU? U Gornjoj Austriji spremi se nemio udarac planinarstvu, ako se usvoji i ostvari prijedlog nekoga zastupnika u gornjaustrijskom saboru, da se ima izdati zakon protiv učestalih planinarskih nesreća. Predlagač drži, da se imade takim zakonom zabraniti planinarima izvrgavati se smionim usponima opasnosti života. Svi teški usponi imadu se bezuvjetno zabraniti, opskrbnici u planinarskim kućama dobit će sličnu oblast kao i željeznički organi i njihova će biti dužnost, da planinare odvraćaju od opasnih uspona, a u slučaju neposluha, da im takav uspon zabrane. Ako bi se planinar opirao, mogu pozvati oružnike ili najbližu redarstvenu oblast. Teški usponi stajat će pod redarstvenom paskom, a oni planinari, za koje se dozna, da su tajno izveli kakav teški uspon, pa ma i s potpunim uspjehom, pozvat će se na odgovornost i bit će podvrženi strogoj kazni, koja će biti pooštrena, ako su sobom vodili gospodje. — Protiv ove osnove dižu se oštiri prosvjedi u planinarskim društvima, a napose „Njemačko-austrijsko Alpinsko Društvo“ izdalo je izjavu, u kojoj dokazuje besmislenost i neprovedivost takvoga zakona. Dodje li zaista do toga zakona, trebat će mjesto redarstvenih pasa dresirati veći broj divokoza, koje će pomagati planinarskom redarstvu u mučnom traganju za smionim planinarama.

NOVI PUT NA RINKU. Na trošak češke podružnice SPD ove se godine pravio novi planinarski put na Rinku sa Savinjskog sedla n Savinjskim planinama. Pod vodstvom vodića Ošipa rade tri radnika već od konca lipnja i dospjeli su već sredinom rujna pod greben. Put vodi preko pećine, koja se morala većinom dinamitom razbijati. Položena je željezna žica u dužini od 20, a dalnjih 100 do 150 m utvrđuje se tako, da će svaka strmina biti bez opasnosti. Na tom putu pruža se planinaru divnu alpinsku panoramu sa dalekim vidicima. Sa Savinjskoga sedla moći će se doći na greben Rinke za 1 sat 20 m, tako da će put sa Jezerskoga u smjeru prama gorama iz Kamninskoga sedla biti kraći za 2 sata. Put počinje na sedlu u neposrednoj blizini buduće češke kuće, koja će se već ranim proljećem početi graditi.

S LJEME — PRIRODNI PERIVOJ! Upravnem odboru HPD stigao je od načelnika glavnoga grada na predstavku društva od 14. lipnja o. g. o preinaci gospodarstvene osnove za gradsku šumu na Sljemenu u smislu, da se gornji dio Sljemea goji kao prirodni perivoj ovaj odgovor:

Slavnom hrv. planinarskom društvu u Zagrebu. — Na predstavku društva od 14. lipnja o. g. u predmetu preinake gospodarstvene osnove za grad. šumu na Sljemenu saopćuje se, da je o ovoj gospodarstvenoj osnovi kao i o drvosječnom i ogojnog predlogu za g. 1913.—14. raspravljal grad. zastupstvo u skupštini od 6. listopada 1913. pod čl. 250., pa je predlog prihvati i ujedno odredilo, da se u grad. šumi sijeku samo ona stabla, gdje to nužda iziskuje radi trajnoga uzdržavanja grad. šume i to sve u okviru odobrene gospodarstvene osnove.

Prema §. 1. naime zakona od 26. ožujka 1894., kojim se uređuje stručna uprava i šumsko gospodarenje šuma stojećih pod osobitim javnim nadzorom, sastavljena je gospodarstvena osnova za grad. šumu na Sljemenu g. 1908., pa je konačno nakon raznih po kr. zem. vredi traženih nadopunjaka ove godine od nje odobrena rješidbom od 16. travnja 1913. br. 16240.

Osnova ta prihvaćena je od grad. zastupstva i poglavarstva nakon što je bila kroz 30 dana na javni uvid izložena, a njezine intencije provadaju se već punih 6 godina.

Prama zadnjoj alineji §. 5. predspomenutoga zakona dozvoljeno je od odobrené gospodar. osnove odstupiti ili ju prekoračiti te uživati šumu drugim načinom samo dozvolom kr. zem. vlade.

Sastav sadanje osnove gospodarstvene za grad. šumu na Sljemu stoja je grad. općinu do 2000 kruna, a preradba ove osnove prema želji „Hrv. planinarskog društva“ stajala bi dalnjih 500 do 1000 kruna, ako ne i više.

Nu sve to nije potrebno, jer sve ono, za čim predstavka hrv. planinarskog društva teži, već je predvidjeno postojećom osnovom.

U prilogu I. te osnove pod „Buduće gospodarenje“ propisano i rečeno je naime slijedeće: „Kod izradjivanja nazočne osnove, držalo se je pred očima u prvom redu svrhu zagreb. šume, što ju ona ima kao klimatičko boravilište gradjana zagrebačkih, te kao vjetrobran za grad Zagreb a zatim potrajnog uživanja glavne potrebe grada, naime ogrijeva, te inih sredstava, kojima će se što više podići produktivna snaga tla, pa je dosljedno tomu i cijelo gospodarenje udešeno koli obzirom na vrst uzgoja toli obzirom na vrst drveća.

Prema prednavedenim intencijama izradjena je dakle i cijela gospodarstvena osnova u njezinim ostalim dijelovima te točno označen put i pravac, kojim se grad. šuma na Sljemenu uživati smije, pa budu li se po šumarskim stručnjacima intencije te osnove bez zapreke provadjati mogle, to sjegurno ne će a niti mogu u nazočnoj predstavki navedene protivštine za razvitak hrvatskog planinarstva u grad. šumi na Sljemenu nadoći.

Konačno se obzirom na t. zv. naravne perivoje u mjestima Samobor i Fužina, koji se u predstavki spominju, priopćuje slijedeće:

Ta mesta njeguju doduše svoje šume kao naravne perivoje, nu to ih ipak nije smetalo da su za sjeću dorasla stabla u svojim šumama poprodali javnom dražbom, a osim toga si ne prikraćuju ni redoviti inače godišnji užitak iz tih šuma — ali se tako u grad. šumi na Sljemenu ne postupa — dakle ne mogu navedena mjesta niti biti uzorom gradu Zagrebu pogledom na šumsko gospodarenje.

Iz svega prednavedenoga slijedi, da je ma kakova promjena sada postojeće gospodar. osnove za gradsku šumu na Sljemenu neumjesna i nepotrebna. — Gradska načelnik: J. Holjac.

Veliki izbor

perzijskih sagova, tkanina
za pokućstvo i zastora

Jelačićev trg 28 — Zagreb — Jelačićev trg 28

Filip Haas i sinovi

c. kr. povl. tvornice sago-
va i tkanina za pokućstvo